

LBRIS

We know
books

Brooke Burroughs

**CODUL
PENTRU PERECHEA
PERFECTĂ**

CAPITOLUL 1

Când Emma Delaney se trezi, simți sub obraz perna din mătase. Lângă pat era o lampă modernă de la jumătatea secolului douăzeci și într-o ramă, pe perete, era un desen a cărui semnificație îi fusese explicată de două ori, dar tot nu reușea să și-o amintească. În jurul patului nu se afla nici grămada confortabilă și întâmplătoare de cărți și haine pe care încă nu apucase să le pună la loc și nici noptiera primită de pomană și pe care o cărase cu ea încă de când era studentă. Și, mai presus de toate, din cameră lipsea mirosul caracteristic de cafea provenind din bucătărie.

Gemu pe măsură ce amintirile serii precedente îi reveniră în minte, împreună cu motivul pentru care petrecuse noaptea acasă la cea mai bună prietenă a ei. Apoi urmă întrebarea *Oare de ce nu bea Jordana cafea? Avea nevoie de o ceașcă bună de cafea tare pentru a se trezi din coșmarul ultimelor douăsprezece ore.*

De pe hol se auzi zgomot de pași moi.

– Uite-o pe fata mea! Tocmai veneam să te trezesc.

Jordana se așeză cu blândețe pe marginea patului, iar Emma spuse un apatic:

– Bună.

– Cum te simți?

Emma se simțea de parcă și-ar fi dorit să se ascundă sub țesătura fină a cearșafurilor și să se cufunde cu fața în perna din mătase

pentru tot restul zilei sau pentru eternitate. Simțea că, ascultându-și instinctul și nu rațiunea, făcuse o imensă greșală cu o seară în urmă. Logica și rațiunea îi spuneau că ea și Jeremy erau perfecți împreună. Amândoi lucrau în IT, le plăceau aceleași filme, ieșeau la cină și la cafea cu prietenii în fiecare săptămână, iar stilul de viață al unuia se potrivea perfect cu al celuilalt, însemnând multe ore de muncă și o viață profesională aglomerată.

Dar când o ceruse de soție, nu fusese în stare să accepte. Chiar dacă cele cincizeci de persoane din jurul lor o priveau fix, făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost nefericita protagonistă a ultimului episod dintr-un serial TV. Cu toții își țineau respirația în așteptarea marelui *da*.

– Am avut și zile mai bune, răspuse Emma și nasul ei percepu un slab miros de cafea. *Să fie oare cu puțință?* Am început să am halucinații cu miros de cafea, asta trebuie să fie mai mult ca sigur un simptom ciudat pentru ceva anume.

– Oh! spuse Jordana, rotindu-și mâna dreaptă în aer. Ți-am cumpărat asta. Dublu latte fără zahăr.

– Ești cea mai tare. Deja mă simt cu cincizeci la sută mai bine.

Se ridică în capul oaselor, roti paharul de carton în aer de parcă ar fi fost un pahar cu picior și-i zâmbi larg prietenei ei. Jordana o cunoștea bine. Știa că Emma avea nevoie de un dublu latte în fiecare dimineață pentru a se trezi. Se întrebă dacă știa asta și Jeremy.

În ultimii doi ani, în care ea și Jeremy formaseră un cuplu, Jordana fusese cea care se asigurase mereu că nimeni nu avea de gând să pregătească o petrecere-surpriză pentru ziua Emmei și că nu urma să se facă prea mare caz de reușitele ei profesionale sau de succesul vreunui proiect. Dar atunci când, cu o seară în urmă, Jeremy îngenunchease în fața atâtor oameni, își dorise să se ascundă sub masă. Nesocotise frământările ei interioare și zâmbise forțat spre oamenii așezați la mesele din jur care-i răspunseseră, la rândul lor, cu zâmbete aprobatoare. De parcă ea nici măcar nu ar fi fost

importantă. De parcă el nici n-ar fi știut că pentru ea o asemenea atenție publică era un adevărat coșmar.

Nu te cunoaște deloc. Și tu nici măcar nu-l iubești. Asta-i spusese Jordana cu o seară în urmă, când Emma dăduse buzna în apartamentul ei după ce Jeremy o lăsase baltă la restaurant. Și poate că avea dreptate. Poate că iubirea nu era o formă comodă de coabitare. Duminică: ziua de plimbare, și de cafea, și de citit ziarul. Vineri: ziua de *happy hour* cu prietenii. Miercuri: ziua de sex în mijlocul săptămânii.

Dacă privea lucrurile din această perspectivă, Jordana avea perfectă dreptate. Organizase relația ei cu Jeremy ca pe un proiect pentru muncă.

– Doamne, ce am păzit în ultimii doi ani? se întrebă Emma în timp ce lua o înghițitură mare de cafea și simți căldura învăluindu-i trupul. Dacă iubirea nu este acel sentiment simplu care dispare în peisaj și se mulează pe viața ta, atunci ce este?

– Parcă ar fi o pătură croșetată de bunica ta. Iubirea ar trebui să fie mai degrabă ca o pătură electrică. Dacă nu știi cum să o manevrezi, ai putea să te curentezi. Sau, dacă ai noroc, e ca și când ai fi electrocutat, spuse Jordana clătinând din cap spre Emma de parcă ea ar fi fost cea nebună.

Ca la un semnal, Charlie, logodnicul Jordanei, apărui în pragul ușii.

– Cum se simte micuța noastră Emma?

Jordana îi zâmbi cu o privire care emana acea electricitate despre care tocmai îi pomenise Emmei, iar Emma se întrebă dacă ea îl privea vreodată pe Jeremy în acel mod.

– Oh, are s-o scoată la capăt, spuse ducându-se lângă el, în timp ce mâna lui, cu un gest natural, îi prindea talia, de parcă ar fi fost două piese rătăcite dintr-un puzzle care își regăsiseră, în sfârșit, perechea perfectă.

Emma era convinsă că ea și Jeremy nu se simțiseră niciodată la fel de confortabil unul cu celălalt.

Felul în care avusese loc cererea în căsătorie, spre exemplu. Ei, pur și simplu, știuseră de asta. Practic, se ceruseră reciproc, într-o

seară, la IKEA. Charlie nu pregătise un plan elaborat pentru propunere, pentru că vorbiseră deja despre viitor și hotărâseră de comun acord că aveau să se căsătorească. Erau perfecți unul pentru celălalt.

– Ce să spun, *tată, mama* mi-a cumpărat acest latte delicios, având în vedere că voi, ciudaților, beți ceai, așa că, în mod cert, voi supraviețui acestei dimineți.

Emma luă o înghițitură zdravănă și-i zâmbi lui Charlie. Glumiră toți trei despre cum el și Jordana se comportau uneori ca părinții Emmei, pentru că *cineva* trebuia să aibă grijă și de ea, dar, în adâncul sufletului, Emmei îi plăcuse ideea, cu atât mai mult cu cât era întinsă în patul din dormitorul lor de oaspeți, cu așternuturile acelea rafinate și obiectele acelea de mobilier asortate perfect. În fond, Jordana și Charlie nu aveau nimic în comun cu părinții Emmei. Sau cel puțin nu din câte și-i amintea ea. Când erau în viață și Emma era copil, nimic din casa lor mică nu se potrivea cu nimic, toate obiectele erau întâmplătoare și eclecticice, iar Emma, poate la nivel de subconștient, înglobase estetica lor de haos organizat în propriul stil.

– Ce draguț, cum ai tu grijă de copil, glumi Charlie. Apoi o privi din nou pe Emma. Ai vreo veste de la Jeremy?

– I-am scris din nou înainte să merg la culcare și mi-a răspuns că nu este încă pregătit să discute cu mine.

Un lucru care o făcu pe Emma să se simtă puțin abătută. Nu era vina ei că nu putuse să-i spună *da*, cu toate astea, o tratase ca pe o străină care comisese o greșeală de neiertat. Dar poate că, de fapt, călcasese pe inima lui. Încercase să-i explice că nu era pregătită, că fusese surprinsă, că era îngrozită de spectacolul public în care transformase relația lor, dar el nu o lăsase să spună nimic.

– Aseară, înainte să iasă din restaurant, mi-a spus că nici măcar nu mă putea privi.

– Îmi pare rău, Emma. Sunt convins că e doar rănit, spuse Charlie. Jordana adăugă:

– Eu știu că e rănit, dar nu e corect față de tine.

Se așeză pe pat lângă Emma și Charlie înțelese că era momentul să le lase să discute ca fetele, așa că se retrase în camera lui saluându-le cu un gest lent.

– Voi doi nu ați vorbit niciodată despre căsătorie. Nu ați mers să cumpărați inel. Nu-mi dau seama de ce te-a pus în fața faptului împlinit. Nu e de mirare că ai fost șocată. Înainte să te arunci și să faci o cerere în căsătorie grandioasă și cu public, ar trebui să fii foarte sigur că partenerul tău o să-ți spună *da*.

Emma se așeză mai bine, dar nu se simți pe deplin pregătită să coboare din pat.

– Și acum mă simt de parcă aș fi personajul negativ. Mi-a fost atât de rușine seara trecută! Mi-aș fi dorit să mă evapor. În plus, am avut senzația că toți oamenii din local erau gata să înceapă să arunce cu pietre în mine dacă nu aș fi ieșit cât mai repede de acolo.

– Biata Emmie, spuse Jordana îmbrățișând-o. Dar poate că a fost mai bine așa. Chiar am senzația că relația ta cu Jeremy ajunsese la final.

Poate că așa era. Nu se putea vedea măritată cu el. Jeremy o ceruse de soție în genunchi. Cel mai probabil, lucrurile nu aveau să se schimbe. Singurul lucru neplăcut era că fusese nevoie să facă propunerea ca să afle răspunsul.

– Trebuie să mă pregătesc să plec la muncă. Nu spuneai că trebuie să ajungi la o întâlnire? o întrebă Jordana, periindu-și părul lung și negru pe care Emma i-l invidiase dintotdeauna.

Emma se uită la telefon. Era șapte dimineața.

– La naiba! Ba da!

– Nu poți să spui că ești bolnavă sau ceva de genul ăsta?

– Nu, este întâlnirea de analiză a proiectului meu Helix.

Emma sări din pat, își luă hainele pe care Jordana i le împăturise cu grijă pe comodă, cel mai probabil când ea dormea.

– Trebuie să adun feedbackul de la toată echipa ca să pot cere finanțare pentru faza a doua a proiectului. În plus, o să-mi prindă bine să mă concentrez și pe altceva decât pe Jeremy și pe ce s-a

întâmpat aseară. Mi-ar prinde bine ceva care să-mi canalizeze atenția în altă direcție.

– OK. Păi, atunci, baftă! Știu cât înseamnă proiectul ăsta pentru tine.

O îmbrățișă pe Jordana.

– Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine azi-noapte. Și roagă-te să nu mă intersectez cu Jeremy când mă duc să-mi iau laptopul.

{/** *. // }

Bău în grabă restul de latte în drum spre birou sperând că acesta avea să-i dea energie să treacă prin acea întâlnire de analiză. Cineva spusese că va aduce gogoși de la Top Pot: cele mai bune din Seattle, după părerea ei. Ar fi mers la război în fiecare zi cu oamenii de la Krispy Kreme și prăjiturile lor. În plus, oare de ce erau K-uri în numele lor, când ar fi trebuit să fie C-uri? Și-a reamintit nenumăratele drumuri făcute în copilărie la magazinele E-Z Mart. O perioadă care putea fi numită oricum, numai ușoară nu.

Când ajunsese la birou se simțea deja mai bine și nu doar pentru că știa că o așteptau niște gogoși bune. Era una dintre acele frumoase zile de primăvară, cu nori mici pe cer, un miracol după două săptămâni în care nu se arătase soarele. Asta o făcuse să creadă că poate ăsta era un semn, un semn că lucrurile aveau să se rezolve. Iar dacă lucrurile s-ar fi schimbat, poate că ar fi făcut-o în bine.

Se opri în fața ușii, verificându-și chipul cu ajutorul camerei telefonului. Fără pete pe față: bifat. Fără ochi roșii: bifat. Echipa ei avea nevoie de ea. Aveau nevoie de mai multe fonduri. Trebuiau să afle exact ce actualizări să facă și cum să le facă pentru ca ei cinci să poată continua munca la Helix pentru următorul an. Avea să fie puternică pentru ei. Trase adânc aer în piept, alungă din minte orice gând care nu avea legătură cu munca și pași în cameră.

Primul lucru pe care-l văzu fu cutia uriașă din carton de la Top Pot așezată pe masă și pe membrii echipei ei de proiect răspândiți prin cameră, discutând amical.

– Hei, gașcă. Nu știu cine a adus astea, dar e cel mai tare!

Luă o gogoasă cu glazură de ciocolată din cutie și mușcă din ea. Un desert deghizat în mic-dejun era tot ce-i trebuia. Aceia erau oamenii ei, proiectul ei, locul ei sigur, Mecca ei. O oră de bucurie avea să alunge toate sentimentele din ultimele douăsprezece ore.

– În regulă, să începem treaba. Pare că e toată lumea aici.

Stephanie, managerul de proiect, se uită la ceas.

– De fapt, mai trebuie să vină cineva...

– Serios?! Cine? Maria? o întrebă Emma încercând să-și dea seama cine din afara proiectului ar fi putut cere să fie prezent la întâlnirea lor de analiză.

Dar, în loc de răspuns, Stephanie începu să gesticuleze.

Apoi o întrerupse zgomotul ușii care se deschidea.

Un bărbat cu o claie de păr ondulat și dezordonat o privi în ochi. Emma clipi. Ochii lui erau gri. Nu știa că ochii puteau avea acea culoare.

– Salut, spuse ea, mai mult ca o întrebare decât ca o afirmație. Apoi înțelese semnificația gesturilor lui Stephanie. Emma își duse mâna la gură; avea o uriașă bucată de glazură de ciocolată deasupra buzei de sus.

– Salut. Aici se ține ședința de analiză pentru proiectul Helix? întrebă el făcând un pas în față și întinzându-i mâna Emmei. Numele meu este Rishi. Am primit pe e-mail invitația să particip.

Degetele de la mâna dreaptă a Emmei erau mânjite cu ciocolată, așa că întinse mâna stângă, fapt ce duse la cea mai ciudată strângere de mână din istorie – când mâna lui dreaptă cuprinse mâna ei stângă, arăta de parcă ea s-ar fi așteptat să i-o sărute.

– Salut, sunt Emma. Mă bucur să te cunosc?

Aparent, în acea dimineață, vorbind cu acel străin misterios apărut la ședința ei, fiecare afirmație îi ieșea sub formă de întrebare.

Îi privi chipul cu atenție, încercând să recurgă la superputerile ei de citit oamenii. Ochii îi sclipeau. Își lovea ușor coapsa cu mâna. Se uită la restul echipei, schiță un zâmbet, apoi o privi din nou pe ea. Avea un zâmbet plăcut. Genul de zâmbet strâmb, de parcă ar fi făcut cu ochiul.

Să fi fost oare semnul unei ușoare agitații nervoase? Poate că se răspândise vestea despre cât de bine evoluase Helix de la concept la produs final într-un timp-record și tipul ăsta voise să audă mai multe. Desigur, Emma era convinsă că softul ei era extraordinar. Condusese la o creștere accelerată a alfabetizării în rândul tuturor utilizatorilor – de la copii cu probleme precum dislexia la refugiați care nu vorbeau limba engleză când se mutaseră în Statele Unite. Emma și echipa ei erau, bineînțeles, mândri de reușita lor, dar oare asta trezise și curiozitatea altor persoane? Oare Helix avea deja fani? Fix de asta avea nevoie. De cineva care să fie încântat de un proiect la care ea contribuise, în loc să o trateze de parcă ar fi fost un om groaznic numai pentru un simplu cuvânt pe care nu i-l putuse spune lui Jeremy. Parcă mai aveau niște tricouri rămase de la lansare, nu? Cu siguranță avea să-i dea unul numai pentru a-i mulțumi că o făcea să aibă o părere bună despre viața ei.

– Așadar, Rishi, te interesează proiectul Helix? spuse studiindu-i expresia și încercând să-l citească. Stomacul îi bolborosea ușor, probabil că striga *Mai vreau gogoși, vă rog!*, și asta-i dădea o stare de neliniște. Tot corpul ei părea să fie în alertă în fața acestui fan. Probabil că simțea posibilele vești bune din acea zi. Era deschisă la orice altceva care să nu o fi făcut să se simtă un monstru care călcăse în picioare inima iubitului ei.

Se apropie de masa de ședință și se așază pe ea elegant, picior peste picior, încercând să nu pară genul de femeie care se murdărește pe față cu ciocolată, după cum tocmai făcuse.

– Nu te-am mai văzut pe la birou.

– Ah, sunt aici doar pentru câteva săptămâni, pregătesc un proiect pentru aplicația noastră de relații clienți. Sunt de la biroul din Bangalore.

El privi în jos și apoi ridică din nou privirea la ea. Când priveau pe cineva cu acea intensitate, ochii lui reprezentau un adevărat asalt asupra simțurilor. Ea se lăsă pe spate de parcă ar fi simțit nevoia să ia puțină distanță.

– Să înțeleg că micul nostru proiect a făcut valuri la biroul din Bangalore? Și nici mai mult, nici mai puțin decât în rândul dezvoltatorilor de aplicații?

Zâmbi spre echipa ei. Probabil că erau mândri că munca lor era remarcată în interiorul companiei, în cadrul altor filiale și al altor departamente. Dezvoltatorii de aplicații erau o specie aparte, în vreme ce mai-marii din divizia de desktop se agățau de laptopurile lor ca de singura sursă a adevărului suprem. Toate erau întrepătrunse, dar, pentru moment, Helix părea un proiect de succes așa cum era.

Faptul că un dezvoltator de aplicații venise pentru a afla mai multe trebuia să însemne că Helix făcea furori în interiorul companiei. Și exact de asta avea nevoie în acea zi. Avea nevoie să știe că toate acele ore, acea muncă, acea frustrare, acea bucurie și durere, precum și imensele cantități de cofeină pe care le turnase în corpul ei în ultimii doi ani folosiseră la ceva. Conduseseră la ceva, pentru care părinții și bunica ei ar fi putut fi mândri. Că o priveau de sus și vedeau cât de departe ajunsese ea de la micuțul orașel în care crescuse. Că toate eforturile pe care le depusese bunica ei folosiseră la ceva. Emma era pe drumul spre succes. O făcuse pentru ei. O făcuse pentru sine. Și dacă relația ei cu Jeremy era la final, atunci era în regulă, pentru că măcar avea asta.

Rishi zâmbi, iar Emma observă din nou că zâmbetul lui era puțin strâmb, apoi nou-venitul îi privi pe cei din echipă cu sprâncenele ridicate. Era un semn că avea emoții? În preajma ei? Ce drăguț! Aproape că-i venea să-l îmbrățișeze pe tipul ăla.

– Ah, hmm... nu. De fapt, nu am auzit niciodată de proiect, dar ei vor să facă o aplicație pentru el. Cred că....

– Stai puțin, poftim?

Marșul triumfal pe care-l auzea în munte își opri brusc fanfara cu un șuierat. Stai puțin, o aplicație pentru Helix?

Nu-și dorise ca vocea ei să sune sugrumată precum cea a unui puber de cincisprezece ani. Dar dacă aveau de gând să dezvolte o aplicație pentru acel proiect, atunci ar fi trebuit să-i spună și ei. Șefa ei, Maria, ar fi trebuit să-i ceară să se implice și ea.

– Mda, cred că proiectul nu a fost primit la fel de bine cum se așteptau, sau ceva de genul ăsta, așa că vor să vadă dacă o aplicație ar fi mai bună, având în vedere că majoritatea clienților preferă tot mai mult tabletele.

– Nu a fost primit la fel de bine precum se așteptau?

Emma aproape că se înecă. Să-l fi ferit Dumnezeu ca aceea să fi fost o mostră de condescendență masculină prin care el îi explicase datele pe care ea le analiza deja de luni de zile.

– Proiectul a fost primit foarte bine! În Statele Unite este cel mai folosit software de alfabetizare.

El ridică din umeri.

– Poate că în afara Statelor Unite nu merge așa de bine. Nu știu amănunte.

Întinse mâna spre ultima gogoasă cu vanilie și glazură de ciocolată.

– Gogoși! Sper că nu te deranjează dacă iau una.

Emma agăță cu degetul un colț al cutiei și o trase în spatele ei unde el nu putea ajunge. Nu avea de gând să-i dea una dintre gogoșile lor Top Pots. Era încă furioasă pentru comentariul legat de primirea produsului. Și totuși, cine era individul acela?

– Stai o secundă. Cum de ești la curent cu această aplicație care, din câte se pare, este în lucru, și totuși nu știi nimic despre noi?

Își privi echipa și toți aveau expresii din gama șoc-și-groază.

Trădătorul-deghizat-in-fan încă mai avea gura deschisă și o expresie de reală uluire în timp ce-și îndrepta privirea spre cutia cu gogoși. În acel moment, ei nici nu-i mai păsa. Nu-și dorise decât ca aceea dimineată să fie o salvare după noaptea precedentă, iar ace-

Rishi se transforma dintr-un băiat drăgălaș într-un deget uriaș care lovea în rana ei proaspătă și încă foarte deschisă. Și nu avea să primească cea gogoasă.

– Uite ce e, eu am fost rugat să mă alătur întâlnirii voastre de analiză ca să aflu mai multe despre proiect, spuse el vorbindu-i de parcă s-ar fi cunoscut, de parcă ar fi putut să-i explice ei cum de proiectul îi era luat și aruncat în lumea aplicațiilor.

Ei bine, nu, nu o cunoștea, nici pe ea, nici pe ceilalți și nu știa nici cât de mult însemna pentru ei munca lor. Așa cum nu știa nici că, în acel moment, munca era tot ce-i mai rămăsese.

– Vrei să spui că *ne furi* proiectul?

Își privi din nou echipa în căutare de solidaritate. Toți rămăseră în tăcere, iar Rishi lângă masă, cu ochii mari, se uita după gogoșile de mic-dejun ca o pisică la un meci de ping-pong.

– Poftim? spuse el într-un târziu râzând jenat. Nu. Eu doar vreau să aflu mai multe despre proiect. Vreau doar să ajut să facem tranziția, astfel încât să păstrăm ce este important și să dăm la o parte ceea ce trebuie schimbat.

Păcuse atâtea sacrificii și muncise atât de mult la acel proiect și pentru atât de multă vreme, că ideea de a-l preda unei alte echipe, celui individ care nu o cunoștea nici pe ea, nici Helix, i se părea o nebunie. Emma făcu un salt jos de pe masă și Rishi un pas în spate.

Se gândi la dezamăgirea tuturor din echipă când aveau să vadă toate acele jocuri complexe de alfabetizare aplatizate atât cât să încapă pe un ecran mic după ce Rishi și echipa lui aveau să le uniformizeze într-o aplicație. Se gândi cum toate acele detalii, de la personajele detaliate până la mesajele articulate pe care le gândiseră, aveau să piardă toate caracteristicile care le făceau minunate. Cum ar mai fi putut să funcționeze toate după ce aveau să fie înghesuite atât cât să încapă pe un ecran de cinci pe zece centimetri?

Văzuse ce făcuseră dezvoltatorii de aplicații cu e-mailul ei. Și ce făcuseră cu aplicațiile de grupuri de muncă pe care se baza în relația